

UZASADNIENIE

	Sygnatura akt	III K 565/21	
1.USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
		<i>Czyn przypisany oskarżonemu P. I. po zmianie jego kwalifikacji prawnej i opisu</i>	
		<p>W dniu 24 października 2017 r. w nieustalonym miejscu telefonicznie podzegał asp. sztab. P. A. (1), będącego funkcjonariuszem Policji pełniącym służbę w Komisariacie Policji w P., do przekroczenia uprawnień, polegającego na uzyskaniu dla celów prywatnych karty karnej oskarżonego z Krajowego Rejestru Karnego, czym działał na szkodę interesu publicznego,</p> <p><i>tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k.</i></p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód		
P. I. jest funkcjonariuszem SOP i byłym policjantem. Zamierzał uzyskać prawo jazdy kat. C + E, celem przeniesienia się	fakty bezsporne		

do komórki kierowców, a do tego celu potrzebował zaświadczenia z KRK o niekaralności.			
Z racji pracy w Policji, od ok. 8-10 lat zna P. A. (1). Podczas rozmowy telefonicznej w dniu 24 października 2017 roku P. I. wykazał chęć nieformalnego uzyskania od P. A. (1) informacji o niekaralności z KRK. Przesłał mu w tym celu swój nr PESEL.	protokół odtworzenia płyty zawierającej nagrania rozmów oskarżonego ze świadkiem P. A. (k. 225, 226, 234)		
P. A. (1) wysłał zapytanie do KRK, korzystając z uprawnień funkcjonariusza publicznego, przez co nie podległo opłacie.	zapytanie o udzielenie informacji o osobie (k. 215)		
P. I. nie był karany.	karta karna (k. 452)		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód		
P. I. podzegał do przekroczenia uprawnień polegającego na poświadczeniu nieprawdy w zapytaniu o udzielenie informacji z Krajowego Rejestru Karnego poprzez podanie w zapytaniu nieprawdy, co do okoliczności mających znaczenie prawne, tj. że zachodzi potrzeba	brak dowodów		

uzyskania informacji o karalności podejrzanego o czyn z art. 178a § 1 kk w myśl art. 6 pkt 4-6 i 8-10 ustawy z dnia 24 maja 2000 o Krajowym Rejestrze Karnym w postępowaniu przyspieszonym.			
1.OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	częściowo wyjaśnienia P. I.	<p>wiarygodne w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezspornym (długoletnia znajomość z P. A. (1), rozmowy na temat zamiaru uzyskania prawa jazdy i potrzeby uzyskania zaświadczenia o niekaralności) - w jakim wskazuje, że nie podlegał P. A. (1) do przekroczenia uprawnień polegającego na poświadczeniu nieprawdy w zapytaniu o udzielenie informacji z KRK – brak jakichkolwiek dowodów na tą okoliczność (w szczególności nie wynika to z nagranych rozmów między nimi) 	
	częściowo zeznania świadka P. A. (1)	<p>wiarygodne w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezspornym (jak wyżej) 	

		- w jakim oświadczył, że P. I. nie podlegał go do przekroczenia uprawnień polegającego na poświadczeniu nieprawdy w zapytaniu o udzielenie informacji z KRK oraz iż nie uzyskał z tej sytuacji żadnej korzyści majątkowej ani osobistej – brak jakichkolwiek dowodów na tą okoliczność (w szczególności nie wynika to z nagranych rozmów między nimi)	
	protokoły odtworzenia płyt zawierających treść rozmów między oskarżonym a w/w świadkiem	miarodajne: niekwestionowane przez strony co do wiarygodności i autentyczności, w tym w szczególności treści rozmów między nimi	
	karta karna	miarodajna: dokument urzędowy, treść niekwestionowana przez strony	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
		Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	częściowo wyjaśnienia P. I.	niewiarygodne w zakresie, iż to P. A. (1) wystąpił z inicjatywą	

		uzyskania zaświadczenia z KRK poza drogą służbową – jest to sprzeczne z treścią rozmowy między nimi (k. 225)	
	częściowo zeznania świadka P. A. (1)	niewiarygodne w zakresie, że zaprzeczył pomocy oskarżonemu w uzyskaniu niezbędnej dokumentacji do podjęcia dodatkowego zatrudnienia, a także w zakresie w jakim zeznał, że P. I. nie prosił go o zaświadczenie, a wszystkiego dokonał ze swojej własnej inicjatywy – jest to sprzeczne z treścią rozmowy między nimi (k. 225) i stanowi, zdaniem Sądu, stanowią próbę zminimalizowania odpowiedzialności P. I.	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
#	Podstawa prawna warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W świetle ujawnionego materiału dowodowego i ustalonego stanu faktycznego koniecznym stała się zmiana opisu czynu oraz w			

konsekwencji zmiany jego kwalifikacji poprzez:

- eliminację z kwalifikacji art. 271 § 3 k.k. (i w konsekwencji art. 11 § 2 k.k.)

- zmianę kwalifikacji z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. na art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k.

Ujawniony materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania oskarżonemu wypełnienia znamion czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. (podżeganie funkcjonariusza publicznego do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w dokumencie, do wystawienia którego jest uprawniony) – nie wynika to ani z treści nagranej rozmowy, ani z oświadczeń jej uczestników.

Przyjmowanie, jak chciałby oskarżyciel, iż oskarżony jako były Policjant winien był wiedzieć, jak w praktyce wygląda formułowanie zapytania do KRK, ponieważ odbył kiedyś szkolenie policyjne, stanowi, w ocenie Sądu, jedynie hipotezę rozwiniętą na niekorzyść oskarżonego. Niezależnie od powyższego należałoby rozważyć, czy zapytanie

o karalność stanowi dokument co do okoliczności mającej znaczenie prawne w rozumieniu art. 271 k.k. Zdaniem Sądu odpowiedź jest negatywna. Bez wątplenia dokumentem takim jest karta karna, nie zaś wniosek o jej wydanie. Niezależnie od tego zasady zdrowego rozsądku przemawiają przeciwko temu, by oskarżony, który potrzebował zaświadczenia o niekaralności dla uzyskania prawa jazdy czy jazd szkoleniowych podzegał kolegę do wpisania w zapytanie do KRK informacji, iż jest podejrzany akurat o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. (prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu lub środków odurzających). Przeciwnie, zdaniem Sądu, gdyby wiedział o takim pomysle P. A. (1), jak się zdaje z punktu logiki raczej sugerowałby wpisanie innej kwalifikacji – stanowi to dodatkowy argument za tym, iż był to „autorski” pomysł świadka.

Po eliminacji wskazanego przepisu naturalnym stała się eliminacja również art. 11 § 2 k.k. wobec braku kumulatywnego zbiegi przepisów.

Sąd zmienił też kwalifikację czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. na art. 18 § 2 k.k. w zw.

z art. 231 § 1 k.k. mając na uwadze fakt, iż materiał dowodowy nie potwierdził, że P. A. (1), który przekraczał swoje uprawnienia, działał w celu uzyskania korzyści majątkowej lub osobistej. Dla wykazania przyczyny tej zmiany odwołać się należy do treści tego przepisu. Odpowiedzialności karnej z art. 231 § 1 k.k. podlega funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Zaś zgodnie z § 2 tego artykułu - jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej podlega surowszej karze. Jak wynika z literalnego brzmienia tego przepisu czynu z § 2 dopuścić się może jedynie ten, kto wypełnił znamiona czynu z § 1. Zatem dla przypisania oskarżonemu podżegania kolegi P. A. (1) do popełnienia przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. należałoby udowodnić, iż P. A. (3) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Ujawniony materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do takiego stwierdzenia. Treść rozmów potwierdza natomiast oświadczenia ich uczestników, iż obaj panowie znają się i lubią, zatem nie da się

kategorycznie wykluczyć, iż P. A. (1) „pomógł” koledze z czystej sympatii (kilkakrotne „dzięki za pomoc” ze strony oskarżonego i „nie ma problemu” ze strony świadka potwierdzają to - k. 225).

Natomiast zachowanie oskarżonego bez wątpienia wypełniło znamiona czynu finalnie mu przypisanego.

P. I. wyraził wobec kolegi - policjanta P. A. (1) chęć uzyskania zaświadczenia o niekaralności za pośrednictwem systemów jakimi dysponuje policja, co stanowiło przekroczenie uprawnień funkcjonariusza publicznego na szkodę interesu publicznego i przekazał mu w tym celu swój numer PESEL. P. A. (1) jest funkcjonariuszem publicznym, stosownie bowiem do treści art. 115 § 19 k.k. osobą publiczną jest osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi. W chwili popełnienia czynu P. I. był osobą dorosłą, która winna zdawać sobie sprawę z konsekwencji swego postępowania, zwłaszcza że sam pracował w policji, a aktualnie od kilku lat jest funkcjonariuszem Służby Ochrony Państwa (d. BOR). Uzyskanie informacji z KRK drogą legalną – poprzez Punkt

Informacyjny Krajowego Rejestru Karnego lub za pośrednictwem Internetu, nie wymagało nadmiernego wysiłku, a cała procedura jest niekosztowna i prosta. Zdaniem Sądu, cała sytuacja stanowiła przede wszystkim przejaw skrajnego braku rozsądku, a nawet czegoś innego, ze strony oskarżonego. Koszt uzyskania zaświadczenia o niekaralności w formie elektronicznej to 20 zł, papierowej – 30 zł. Trudno racjonalnie przyjąć, iż celem oskarżonego było narażenie własnej wieloletniej pracy i doświadczenia w służbach publicznych wskutek omięcia opłaty takiej kwoty. Zdaniem Sądu, oskarżony chciał po prostu uprościć sobie działania i ułatwić życie, za co poniósł już dostateczną życiową „nauczkę”.

Sąd uznał, że postawa P. I., dotychczas niekaranego, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni innego czynu zabronionego. Z powyższych względów Sąd uznał, że skazanie oskarżonego i wymierzenie kary stanowiłoby nadmierną

surowość wymiaru sprawiedliwości w realiach tej sprawy. W ocenie Sądu wystarczające jest zastosowanie wobec oskarżonego środków, których orzeczenie z jednej strony umożliwi mu refleksję nad jego dotychczasowym postępowaniem i uświadomi, że każde naruszenie porządku prawnego skutkować będzie negatywnymi konsekwencjami, a z drugiej nie będzie stanowić dolegliwości nieproporcjonalnej do stopnia tego naruszenia i nie będzie stawiać oskarżonego w jednym szeregu z osobami, których postawa wskazuje na brak zdolności do właściwej oceny swojego postępowania wskazujący na konieczność wydania wyroku skazującego. Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony jest zawieszony w obowiązkach służbowych oraz toczy się przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne, co stanowi dodatkową, rozległą już czasowo dolegliwość.

Środkiem spełniającym powyższe kryteria z pewnością będzie **warunkowe umorzenie postępowania** karnego wobec oskarżonego, z ustalonym na podstawie art. 67 § 1 k.k. **okresem trzech lat próby**. Oskarżony musi

jednak mieć świadomość, iż powinien wykazać, że dokonana przez Sąd ocena jego zachowania, a także jego dotychczasowej postawy była właściwa. Oznacza to również, że oskarżony powinien zdawać sobie sprawę z tego, iż każde rażące naruszenie porządku prawnego będzie mogło skutkować podjęciem warunkowo umorzonego postępowania, a w razie popełnienia przez niego przestępstwa, będzie to obligatoryjne. W ocenie Sądu mając na uwadze okoliczności popełnienia czynu, ustalenie okresu próby na maksymalny przewidziany w ustawie okres, tj. 3 lat będzie właściwe do zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej ustalonej przy wyrokowaniu.

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

W punkcie II wyroku

na podstawie art. 67 § 3 k.k. nałożono na oskarżonego P. I. obowiązek uiszczenia **świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz**

		<p>Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu powyższe orzeczenie jest zasadne biorąc pod uwagę, iż oskarżony powinien odczuć realną dolegliwość wynikającą z popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie sposób również stwierdzić, że spełnienie ww. obowiązku stanowiłoby nadmierną dolegliwość dla P. I. - oskarżony osiąga regularne dochody (mimo zawieszenia w obowiązkach służbowych), brak zatem podstaw do uznania, że wskutek wykonania orzeczenia jego sytuacja materialna ulegnie pogorszeniu nieproporcjonalnemu do stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.</p>
<p>7. Koszty procesu</p>		
	<p>W punkcie III wyroku</p> <p>Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 100 złotych tytułem opłaty. W ocenie Sądu P. I. w żaden sposób nie wykazał, że jego sytuacja materialna uzasadnia poniesienie kosztów postępowania wywołanego jego</p>	

	zachowaniem przez podatników.	
1.Podpis		